

## Arrest

nr. 286 242 van 16 maart 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS  
Torhoutsesteenweg 335  
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 augustus 2008 toe op het Belgische grondgebied op basis van een toeristenvisum en werd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling geregistreerd (meerderjarig sinds 2017).

1.2. Verzoekers verblijf werd in 2013 geregulariseerd (A-kaart). Zijn machtiging tot verblijf werd jaarlijks verlengd. De laatste verlenging gold tot 3 april 2018.

1.3. Er werden jegens verzoeker reeds talrijke processen-verbaal opgesteld wegens druggerelateerde feiten, slagen en verwondingen, diefstallen, wapenbezit, enz. en hij werd reeds twee maal correctioneel veroordeeld.

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister trof op 13 augustus 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van 6 jaar.

1.5. Verzoeker legde op 19 februari 2021 te Jabbeke een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn Belgische partner.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 5 oktober 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 oktober 2022 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 6 oktober 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"(...)*

*Aan de Heer :*

*Naam: I.(...)*

*Voornaam: W.(...) N.(...)*

*Geboortedatum: (...)*

*Geboorteplaats: (...)*

*Nationaliteit: Burkina Faso*

*wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.*

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

*De beslissing tot verwijdering van 05.10.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

**REDEN VAN DE BESLISSING**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:*

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

*De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst hoorplicht, sinds 2008 in het Rijk te verblijven, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en te lijden aan hooikoorts. Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met R.(...) Y.(...) en een zus te hebben die in België verblijft. Voorts wist hij nog te verklaren geen contact meer te hebben met zijn familie en niet te weten of zij nog leven. Hij voelt zich meer een Belgische jongen omdat hij hier al 15 jaar verblijft. Hij spreekt zijn landstaal niet meer en wil zijn leven hier uitbouwen met zijn vriendin van 6 jaar (verloofde).*

*Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij als 9-jarige met een toeristenvisum op 23.07.2008 naar België kwam om zijn zus die hier woonachtig was ten gevolge van haar relatie met een Belg, te bezoeken. Na verstrijken van het visum is hij echter niet naar Burkina Faso teruggekeerd en er werd een aanvraag 9bis ingediend voor betrokkene. Betrokkene kreeg een tijdelijk verblijf dat uiteindelijk verlopen is op 03.04.2018. Hij is ambtshalve afgevoerd sinds 24.12.2018. Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. In die 10 jaar werden er zeer vele PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene. Intussen werd hij reeds tot tweemaal toe veroordeeld als meerderjarige. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij deze veroordelingen zal blijven. Zo werd hij op 01.04.2022 opnieuw in het bezit van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen aangetroffen. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt*

*De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone*

affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Noch zijn zus, noch haar echtgenoot bezochten hem tot op heden in de gevangenis. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zijn zus en haar man kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensten. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is echter niet aangetoond. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn wettelijk samenwonen met Y.(...) R.(...) op 19.02.2021 werd geregistreerd te Jabbeke. Op 12.08.2021 werd er een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie ingediend (bijlage 19 ter) op basis van het geregistreerd partnerschap. Dit verzoek werd op 12.12.2021 geweigerd (bijlage 20) omdat betrokkene niet de nodige bewijzen had aangevoerd. Zijn bekomen attest van immatriculatie werd dan ook op 12.12.2021 gesupprimeerd en hij werd op dezelfde dag van ambtswege uit het rijksregister afgevoerd.

Betrokkene blijft dan ook tot op heden in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten bovendien dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordelingen aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt. Ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid.

Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn.

Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland.

Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben.

De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Betrokkene heeft nooit internationale bescherming gevraagd en er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van tal van processen-verbaal en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning, meerdere diefstallen, wapenbezit, vereniging van misdadigers.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 18.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 10.02.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Op 01.04.2022 werd hij bovendien door de politiediensten te Kruisem

(OU.55.L1.../2022; OU.60.L1.../2022) in het bezit van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen aangetroffen.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

De enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden, toont aan dat hij een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft en maken dat een risico op recidive bestaat. Ondanks de vele contacten met de politiediensten, bleef hij de wetten zonder enige schroom overtreden, hij is duidelijk hardleers. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt.

Gezien de maatschappelijke impact en herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

## 2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

*"Samenvatting:*

*De gemachtigde van de minister kan dus een inreisverbod opleggen, mits voldaan is aan één van de volgende voorwaarden:*

- *indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*
- *indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*In het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is eveneens geargumenteed dat er hoegenaamd geen reden is om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan:*

- *Verzoeker heeft ruim twee jaar bij zijn vriendin en schoonouders ingewoond te Ronse;*
- *Hij woont sedert 01.05.2020 bij zijn vriendin te (...) - Hij is nog nooit eerder ondergedoken.*

*Kortom, er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker zou onderduiken.*

*Aldus werd er reeds niet voldaan aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod.*

*Wat de duur van het inreisverbod betreft, is deze bepaald op een maximum van drie of vijf jaar en rekening houdend met de specifieke situatie van de betrokkene.*

*In uitzonderlijke gevallen, wanneer de verzoeker "een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid" kan een langere termijn worden opgelegd.*

*Het is evident dat hoe langer het inreisverbod is, hoe zwaarder de feiten zijn en dus ook hoe meer het inreisverbod moet gemotiveerd worden.*

*Uitgangspunt is maximum 3 jaar. Dat wordt maximum 5 jaar bij fraude.*

*Een inreisverbod van langer, in casu acht jaar, is een verbod in feite voorbehouden voor zware criminelen en terroristen die de staatsveiligheid bedreigen.*

*De Vreemdelingenwet spreekt niet voor niets over een ernstige bedreiging van de openbare orde.*

*De bestreden beslissing weerstaat de toets aan die ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid niet.*

*Verweerster houdt voor dat verzoeker een ernstige bedreiging van de openbare orde vormt, onder verwijzing naar een resem pv's toen verzoeker 14 tot 16 jaar oud was. Dat is uiteraard niet relevant op vandaag.*

*Het is correct dat verzoeker, toen hij minderjarig was, van zijn 14 tot zijn 16 jaar met verkeerde vrienden heeft opgetrokken. Er zijn dingen gebeurd waar verzoeker bepaald niet trots op is. Echter wordt verzoeker nu aanzien als een grote crimineel, terwijl hij in werkelijkheid enkel optrok met oudere vrienden die strafbare feiten pleegden en er op die manier zijdelings bij betrokken was.*

*Het is al te gemakkelijk om verzoeker zwart te maken met een boutade als "een waslijst van pv's op naam van verzoeker", terwijl het in werkelijkheid gewoon inschrijvingen in het ANG-register betreft. Het zal de Raad bekend zijn dat iemand gemakkelijk verschillende malen in het ANG-register kan voorkomen, zonder ook maar één keer veroordeeld te zijn. De reden ligt daarin dat zowat alles in het ANG-register wordt opgenomen. Zelfs iemand die slechts in de verte iets met een misdrijf te maken heeft, zal in het ANG-register gekoppeld worden aan dat misdrijf, zonder ooit vervolgd, laat staan veroordeeld geweest te zijn. In elk geval was verzoeker toen nog een kind. Wijsheid komt met de jaren. Verzoeker kan bezwaarlijk de rest van zijn leven afgerekend worden op stommiteiten toen hij nog erg jong was.*

*Verwerende partij stelt dat verzoeker op 18.06.20219 door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maand. Het betrof een diefstal van een paar sportschoenen en een gsm. Verwerende partij 'vergeet' erbij te zeggen dat deze straf in graad van beroep op 21.06.2021 werd herleid naar een straf volledig met uitstel...*

*Verwerende partij stelt dat verzoeker op 10.02.2022 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.*

*Opnieuw foutief. Het betrof een verstekvonnis waartegen verzoeker tijdig beroep heeft aangetekend. De beroepsprocedure is lopende.*

*Verwerende partij stelt dat verzoeker op 01.04.2022 te Kruisem 'in het bezit van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen werd aangetroffen'. Ook hier maakt verwerende partij van een mug een olifant. Verzoeker werd in het bijzijn van zijn vrienden aangetroffen met enkele gram cannabis op zak... Verzoeker werd daarvoor nog niet eens vervolgd.*

*Verwerende partij stelt dat verzoeker zou verkopen en op die manier overlast voor de samenleving zou veroorzaken, maar daar is niets van aan. Verzoeker ontkent niet dat hij gebruiker is van cannabis, maar hij heeft nooit verkocht. Hij werd er overigens ook nooit voor veroordeeld.*

*Verwerende partij stelt dat verzoeker minimaliseert. Dat is incorrect: verzoeker geeft de feiten weer zoals ze werkelijk zijn. Integendeel wordt er stevig overdreven aan de kant van verwerende partij.*

*Verwerende partij steunt zich enkel maar op stereotyperingen en verdachtmakingen, die hier helemaal ongepast zijn.*

*Waar door verwerende partij tenslotte gesteld wordt dat er een enorme waslijst aan pv's voor verzoeker werden opgesteld, vergaloppeert verweerster zich meer dan een klein beetje.*

*Verweerster baseert zich namelijk enkel op verouderde niet actuele data, toen verzoeker nog minderjarig was.*

*Het feit dat verwerende partij zich op foutief weergegeven en onvolledige informatie moet steunen om verzoeker af te schilderen als een grote crimineel, spreekt boekdelen.*

*Een occasioneel gebruiker van cannabis die in zijn leven, vijf jaar geleden, één paar schoenen en een gsm heeft gestolen, kan toch op geen enkele wijze als een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid aanzien worden? Deze bewering mist feitelijke grondslag.*

*Kortom, er is niet voldaan aan de voorwaarden voor een inreisverbod, laat staan voor een termijn van maar liefst acht jaar."*

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3. Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering zou het de betrokkene immers onmogelijk maken om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. Dit betekent dat verzoeker van de schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS nr. 19 september 2001, nr. 98.937).

3.4. Het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :*

*1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

*2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

3.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn eerste middel uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. Verzoeker meent kennelijk dat het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) gestoeld is op artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en dus gekoppeld is aan de vaststelling dat bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.6.) geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Het bestreden inreisverbod vermeldt evenwel uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag en is louter gestoeld op de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 5 oktober 2022 niet gepaard ging met een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van meerdere motieven, waaronder een *“risico op onderduiken”* in de zin van artikel 1, §1, 11° en §2, van de vreemdelingenwet. Deze beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. Het gegeven dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omwille van een *“risico op onderduiken”* heeft geen uitstaans met het thans bestreden inreisverbod. Verzoekers eerste middel faalt op dit punt in feite en in rechte.

Het inreisverbod is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Dit laat de gemachtigde van de staatssecretaris toe om in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen met een duur van méér dan vijf jaar. Verzoeker toont op dit punt geen motiveringsgebrek aan.

3.6. In zijn middel gaat verzoeker vervolgens in op de bedreiging voor de openbare orde die van hem zou uitgaan. Verzoeker stelt vooreerst dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van meer dan 5 jaar *“voorbehouden is voor zware criminelen en terroristen die de staatsveiligheid bedreigen”*. Vervolgens beweert verzoeker dat de in de beslissing opgesomde processen-verbaal betrekking hebben op de periode toen hij 14 tot 16 jaar oud was en vandaag niet langer relevant zijn. Verzoeker stelt dat de inschrijvingen in het ANG-register niet betekenen dat het om misdrijven gaat of dat hij voor deze feiten veroordeeld is. Met betrekking tot zijn veroordeling door de correctionele rechtbank stelt verzoeker dat het een diefstal van een paar sportschoenen en een GSM betrof. Met betrekking tot de veroordeling van februari 2022 stelt verzoeker dan weer dat het een verstekvonnis betreft waartegen ‘beroep’ werd aangetekend. Met betrekking tot het proces-verbaal dat in april 2022 jegens hem werd opgesteld te Kruisem, beweert verzoeker dat het slechts enkele grammen cannabis betrof. Verzoeker verwijt de verwerende partij stereotyperingen en verdachtmakingen en houdt vol geen bedreiging te vormen voor de openbare orde.

3.7. Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). De gemachtigde van de staatssecretaris geeft bij het nemen van de bestreden beslissing dus uitvoering aan het Unierecht.

Het komt daarom passend voor te verwijzen naar de Aanbeveling 2017/2338/EU van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken (hierna: het Terugkeerhandboek) wat de interpretatie van de notie „*ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde*” uit artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet betreft. Het Terugkeerhandboek bevat hieromtrent volgende informatie (Terugkeerhandboek, p. 126-127):

*“Ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid: in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid kunnen inreisverboden worden uitgevaardigd voor een periode van meer dan vijf jaar. De factoren waarmee de lidstaten bij de vaststelling van dergelijke bedreigingen rekening kunnen houden, kunnen zowel strafrechtelijke inbreuken als ernstige administratieve overtredingen zijn (bijvoorbeeld herhaald gebruik van valse identiteitsdocumenten, herhaalde en opzettelijke schendingen van het migratierecht). Geen van deze factoren kan echter worden beschouwd als een factor die automatisch en per se een bedreiging voor de openbare orde vormt: de lidstaten zijn altijd verplicht alle relevante omstandigheden individueel te onderzoeken en het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen.*

*De terugkeerrichtlijn geeft geen definitie van de precieze betekenis van deze term en de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie over het gebruik van deze term in andere migratierichtlijnen en in de context van het vrije verkeer is niet rechtstreeks van toepassing in de context van de terugkeerrichtlijn, aangezien de kwesties en de context verschillend zijn. Toch kunnen bepaalde overwegingen in de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie (in het bijzonder met betrekking tot horizontale begrippen zoals evenredigheid en nuttige werking van richtlijnen) enige richting geven: in punt 3 van de Mededeling betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (59) heeft de Commissie gedetailleerde richtsnoeren gegeven voor de interpretatie van de begrippen „openbare orde” en „openbare veiligheid” in de context van het vrije verkeer. Bovendien is vergelijkende informatie over de interpretaties die de lidstaten in de migratiecontext aan deze termen geven te vinden in de resultaten van de EMN ad-hoc query (140) on the understanding of the notions of „public policy” and „public security”. In punt 48 van zijn arrest in zaak C-554/13, Zh. en O., waarin het begrip „openbare orde” werd behandeld in de context van de terugkeerrichtlijn (zie punt 6.3), heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk bevestigd dat analogieën kunnen worden gemaakt met zijn jurisprudentie inzake Richtlijn 2004/38/EG (arrest van het Europees Hof van Justitie in zaak C 430/10, Gaydarov (60), punt 32).*

*Duur van inreisverboden op grond van de openbare orde: de duur van inreisverboden op grond van de openbare orde moet individueel worden vastgesteld rekening houdend met de ernst van de door de onderdanen van derde landen gepleegde strafbare feiten, de daarmee samenhangende risico's voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid en de individuele situatie van de betrokken personen. Het evenredigheidsbeginsel moet in ieder geval worden gerespecteerd. Stelselmatig levenslange inreisverboden opleggen in alle gevallen waarin de openbare orde in het geding is zonder rekening te houden met de omstandigheden van het individuele geval (bijvoorbeeld de ernst van de strafbare feiten, risico's) is in strijd met de richtlijn. Een lidstaat kan verschillende termijnen voor typische categorieën van zaken overwegen, bijvoorbeeld 10 jaar als algemene regel voor gevallen waarin de openbare orde in het geding is en 20 jaar in bijzonder ernstige omstandigheden. De lidstaten dienen te voorzien in de mogelijkheid om het besluit betreffende het inreisverbod, en met name het bestaan van de voorwaarden ter rechtvaardiging ervan, ambtshalve of op verzoek van de betrokken persoon te herzien.”*

3.8. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende overwogen:

*“(…)*

*Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. In die 10 jaar werden er zeer vele PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene. Intussen werd hij reeds tot tweemaal toe veroordeeld als meerderjarige. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij deze veroordelingen zal blijven. Zo werd hij op 01.04.2022 opnieuw in het bezit van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen aangetroffen. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt*

*De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8*

EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Noch zijn zus, noch haar echtgenoot bezochten hem tot op heden in de gevangenis. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zijn zus en haar man kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensten. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is echter niet aangetoond. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn wettelijk samenwonen met Y.(...) R.(...) op 19.02.2021 werd geregistreerd te Jabbeke. Op 12.08.2021 werd er een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie ingediend (bijlage 19 ter) op basis van het geregistreerd partnerschap. Dit verzoek werd op 12.12.2021 geweigerd (bijlage 20) omdat betrokkene niet de nodige bewijzen had aangevoerd. Zijn bekomen attest van immatriculatie werd dan ook op 12.12.2021 gesupprimeerd en hij werd op dezelfde dag van ambtswege uit het rijksregister afgevoerd.

Betrokkene blijft dan ook tot op heden in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten bovendien dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordelingen aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt. Ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid.

Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn.

Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland.

Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben.

De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Betrokkene heeft nooit internationale bescherming gevraagd en er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van tal van processen-verbaal en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning, meerdere diefstallen, wapenbezit, vereniging van misdadigers.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 18.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 10.02.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve

gevangenisstraf van 1 jaar. Op 01.04.2022 werd hij bovendien door de politiediensten te Kruisem (OU.55.L1.../2022; OU.60.L1.../2022) in het bezit van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen aangetroffen.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

De enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden, toont aan dat hij een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft en maken dat een risico op recidive bestaat. Ondanks de vele contacten met de politiediensten, bleef hij de wetten zonder enige schroom overtreden, hij is duidelijk hardleers. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt.

Gezien de maatschappelijke impact en herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

3.9. Uit de gegevens van de gegevensbank van de politie (ANG) die in het administratief dossier zijn opgenomen, blijkt dat verzoeker gedurende de periode van legaal verblijf, die zich hoofdzakelijk tijdens zijn minderjarigheid afspeelde, regelmatig in aanraking kwam met de politie omwille van druggerelateerde feiten, opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning, diefstallen, wapenbezit en bendevoering. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de vaststelling dat hij reeds voor zijn meerderjarigheid bij talrijke strafbare feiten betrokken was, maar hij tracht deze te herleiden tot jeugdzondes in de periode tussen zijn 14 en 16-jarige leeftijd en hij beweert dat hij slechts zijdelings bij deze feiten betrokken was. Nochtans pleegde verzoeker ook na zijn meerderjarigheid strafbare feiten aangezien hij op 18 juni 2019, toen hij net 20 jaar oud was, correctioneel veroordeeld werd wegens diefstal en op 10 februari 2022 wegens druggerelateerde feiten. Nochtans werd verzoeker op 1 april 2022 te Kruisem wederom aangetroffen in het bezit van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen. Thans beweert verzoeker dat zijn veroordeling tot een gevangenisstraf uit 2019 in graad van beroep werd herleid tot een voorwaardelijke veroordeling en dat hij ook beroep heeft aangetekend tegen de veroordeling van 10 februari 2022, maar hij staft deze beweringen niet met objectieve gegevens. Verzoeker beschrijft zichzelf als een occasioneel gebruiker van cannabis die vijf jaar geleden één paar schoenen en een gsm heeft gestolen, maar hij slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van "(d)e enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden" af te leiden dat verzoeker "een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft" en te concluderen "dat er een risico op recidive bestaat". De Raad merkt op dat niets zich ertegen verzet dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid de door de politie vastgestelde feiten in aanmerking kan nemen bij de beoordeling van de bedreiging voor de openbare orde, ook al hebben deze niet tot een (definitieve) veroordeling van de betrokkene geleid (cf. RvS 9 juni 2015, nr. 231.484). De gemachtigde van de staatssecretaris kon op basis van "de maatschappelijke impact van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt" besluiten "dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" en hem een inreisverbod met een duur van 8 jaar opleggen.

3.10. In weerwil van verzoekers beweringen is in zijn geval wel degelijk voldaan aan de voorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker toont niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van 8 jaar *in casu* disproportioneel is.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste feitelijke en/of juridische overwegingen of dat deze niet deugdelijk zouden zijn. Er werd geen motiveringsgebrek aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

*“Samenvatting:*

*Uit de uiteenzetting hierboven, gestaafd door de verklaring van zijn vriendin en schoonmoeder en het huurcontract, blijkt dat verzoeker:*

- *al zes jaar een relatie heeft met mevr. Y.(...) R.(...), Belgisch onderdaan;*
- *dat hij haar al kent sedert 2012;*
- *dat hij ruim twee jaar met haar heeft samengewoond (bij haar schoonouders);*
- *dat ze sedert 01.05.2020 samenwonen (zonder de schoonouders).*

*Er werd geen enkele rekening gehouden met de reële relatie tussen verzoeker en zijn partner.*

*In plaats daarvan schendt verweerster gemakshalve het vermoeden van onschuld met de opmerking dat mevr. Y.(...) R.(...) ‘moet beseffen dat het gedrag van [verzoeker] een verdere toekomst in België in het gedrang brengt’.*

*Verzoeker kan verder toelichting verschaffen: hij wenst samen met zijn Belgische partner een gezin uit te bouwen, woont wettelijk met haar samen en had haar reeds ten huwelijk gevraagd.*

*Het beste bewijs van hun stabiele relatie wordt door verwerende partij zelf geleverd. In de bestreden beslissing wordt er namelijk erkend dat verzoeker een verzoek tot verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie had ingediend uit hoofde van hun geregistreerd partnerschap (wettelijke samenwoning). Omdat verzoeker niet tijdig alle gevraagde documenten (o.a. uit Burkina Faso) kon voorleggen, werd zijn aanvraag afgewezen. Aan de feitelijke relatie is er echter niets veranderd.*

*Verwerende partij erkent bovendien dat mevr. Y.(...) R.(...) verzoeker al verschillende keren in de gevangenis heeft bezocht. Dat betekent dat partijen nog steeds, overigens na 6 jaar relatie, een door art. 8 EVRM beschermd privéleven hebben.*

*Hoe kan van partijen verwacht worden dat ze hun leven verder uitbouwen in het 15e armste land ter wereld, een land dat enkel boven water blijft door zijn door Europa gesubsidieerde landbouwconomie?*

*Verwerende partij stelt dat dat niet relevant is, omdat verzoeker geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Dat is foutief: er is weldegelijk een verzoek daartoe hangende.*

*De voorgehouden herintegratie van verzoeker in Burkina Faso is eveneens een lachertje. Verzoeker heeft 15 jaar in België gewoond en gestudeerd. Hij spreekt perfect Nederlands en is geïntegreerd. Hij kan zijn originele landstaal zelfs niet meer spreken. Hij heeft geen enkele band meer met zijn geboorteland dat hij als kind, op jonge leeftijd, heeft verlaten.*

*Ook de zus en schoonbroer van verzoeker wonen overigens in België.*

*Verzoeker wil in België zijn leven verder uitbouwen, met zijn partner. Waarom zou mevr. Y.(...) R.(...) haar leven en toekomst in België opgeven om in Burkina Faso te gaan leven?*

*De beoordeling en het verwachtingspatroon van verweerster valt in geen enkel opzicht te verantwoorden. Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een inreisverbod van maar liefst 8 jaar, vormt een zware schending van art. 8 EVRM.”*

3.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op

voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.14. Verzoeker stelt dat hij reeds gedurende 6 jaar een relatie heeft met mevr. Y. R., die de Belgische nationaliteit heeft, dat hij zijn land van herkomst op jonge leeftijd heeft verlaten en dat zijn zus en schoonbroer in België wonen.

3.15. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers relatie met Y. R. het volgende gesteld:

*“(…)*

*Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wenst. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is echter niet aangetoond. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn wettelijk samenwonen met Y.(…) R.(…) op 19.02.2021 werd geregistreerd te Jabbeke. Op 12.08.2021 werd er een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie ingediend (bijlage 19 ter) op basis van het geregistreerd partnerschap. Dit verzoek werd op 12.12.2021 geweigerd (bijlage 20) omdat betrokkene niet de nodige bewijzen had aangevoerd. Zijn bekomen attest van immatriculatie werd dan ook op 12.12.2021 gesupprimeerd en hij werd op dezelfde dag van ambtswege uit het rijksregister afgevoerd.*

*Betrokkene blijft dan ook tot op heden in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten bovendien dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordelingen aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt. Ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België.”*

Verzoeker hamert op het duurzame karakter van zijn relatie, maar hij slaagt er niet in de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris te weerleggen dat hij *“tot op heden in gebreke (blijft) om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen”*. Ook in het kader van zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen bijkomende concrete elementen aan die de intensiteit en het duurzaam karakter van zijn relatie met Y. R. ondersteunen. Bovendien wordt in de beslissing uitvoerig ingegaan op de bedreiging van de openbare orde die van verzoeker uitgaat, waarbij *“(…) de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten (…) de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven (rechtvaardigen)”*. Dat er sprake is van een (precair) gezinsleven op het Belgische grondgebied wordt in de beslissing nergens ontkend, maar het komt aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat de inmenging in dit precaire gezinsleven door toedoen van het bestreden inreisverbod disproportioneel is, waar hij in gebreke blijft.

Naar aanleiding van het gegeven dat verzoeker reeds sinds jonge leeftijd in België verblijft, wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben.*

*De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij*

hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.”

Met betrekking tot zijn in België verblijvende familieleden wordt in de beslissing het volgende gesteld:

*“De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Noch zijn zus, noch haar echtgenoot bezochten hem tot op heden in de gevangenis. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zijn zus en haar man kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen.”*

3.16. Waar verzoeker in zijn tweede middel naar aanleiding van de overweging dat “(b)etrokkene (...) nooit internationale bescherming (heeft) gevraagd en er (...) geen indicaties (zijn) dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden”, stelt dat dit foutief is, merkt de Raad op dat dit verzoek om internationale bescherming blijkens de gegevens van het wachtregister dateert van na de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee onmogelijk rekening kon houden. Bovendien werd dit verzoek zowel door de commissaris-generaal als door de Raad afgewezen (RvV 14 december 2022, nr. 281 790).

3.17. Verzoeker toont met zijn loutere affirmaties niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN